
Kántor Péter

HOLDFÉNY-MONOLÓG: AZ ÚJ CICÁRA

A régi cicát új cicakölyökkel
s a régi kutyát új kutyakölyökkel
pótolják, mint keddel a halott hétfőt.

Ölben dédelgetük az új cicát,
hogy fölös szeretetük meg ne savanyodjon,
s hogy szeresse őket cserébe, mint a régi.

De énnekem ők nem cserélhetőek:
se a cica, se a hétfő, se más;
számomra ők nem hálnak meg soha.

Csak távolodnak, vagy távolba veszve
ülnek bennem: szívemben és fülemben,
mint zongorában a Holdfény-sonáta.

Elmúlt? Belőlem nem mossa ki semmilyen új eső
a régi hétfő záporillatát,
bárhogy is zuhog, sístereg, szakad.

Nevetséges, lehet, de nekem így esik jól,
akár egy régi kő a temetőben,
amire tollát hullathatja a madár.

Ott kint a Városligetben és mindenütt,
hol friss jeget hízlal a feledés,
óvatos-önfeledten hányan korcsolyáznak!

Megértem őket, síkos talajon
hogy az életet élve birtokolják,
mindig amíg lehet s ahogy lehet.

De énnekem utálatos a gyors gyász
s a könnyen pótlók könnyű vígasza;
ha nem leszek, pótolnak majd hamar.

Tudom, ha nem leszek, majd lesz nekik más,
ki befekszik az ágyukba helyettem,
szuszog, beszél, szenved, szeret helyettem.

Mért is ne volna így? Sőt, így helyes tán,
mért is várna az ember várhatatlant,
túl nehezet, túl sokat... értem én.

De hiába, nekem pótolhatatlan,
s nem szűnik drága lenni, ami drága volt.
Az új cicát pedig korai még szeretnem.

Én nem veszem ölembe, mert ölemben
még ott tüzel a réginek hiánya.
Tudom, ha nem leszek, majd lesz nekik más.

Imre Flóra

SZABADEGYETEM

Fogalmam sincs, hogy hogy kerültünk
arra az előadásra, csak azt
tudom, hogy nagyon barátságtalan
idő volt, úgy emlékszem, meg is áztunk,
a teremben meg – valami öreg
iskola osztályterme volt – padok
voltak, így tehát eleve adódott
a módszer, hogy kissé felmelegedjünk,
hát egymáshoz simulva üdögéltünk,
a jobb karoddal átoleltél,
a bal kezem a combodon.
Eddig még rendben is lett volna,
de az előadó olyan
mély átéléssel ecsetelte
az egyház történelmi szerepét
(hosszú lábain föl-alá
rohangálva, gesztikulálva,
egy-egy találónak érzett mondat után
lelkesen bólogatva önmagának),
hogy meglehetősen hamar eluntam,
és inkább játszózni kezdtem
a hajúncsokkal a füled mögött,
s a dolog pikantériáját még növelte,
hogy te szokott szelíd, bár enyhén gunyoros
tekinteteddel látszólag nagyon
udvarias figyelemmel követted
az előadó bakugrásait,
de közben jobb kezed derekamon,
éreztem, hogy finoman reszketett,
úgyhogy mind fokozottabb izgalommal